

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **A. T. V.**, narozená X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministr zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 01 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. 122596/2017-OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministra zahraničních věcí ze dne 12. 12. 2017, č. j. 122596/2017-OPL, a usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 26. 10. 2017, č. j. 3206/2017- HANOI-IIa, **se pro vadu řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 6. 2021, č. j. 15 A 19/2018-55, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce **11 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2017, č. j. 122596/2017-OPL, jímž byl zamítnut její rozklad proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 10. 2017, č. j. 3206/2017-HANOI-IIa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckou kartu, a v důsledku zamítnutí této žádosti pak rozhodl správní orgán prvního stupně o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve uvedla, že se dne 29. 9. 2017 osobně dostavila se svým právním zástupcem za účelem podání žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu ke správnímu orgánu prvního stupně a byla na základě sjednaného termínu v tzv. systému Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia vpuštěna v úředních hodinách do vnitřních prostor velvyslanectví. Žádost o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu následně žalobkyně podala osobně na úředním formuláři s příslušnými náležitostmi, avšak tato žádost byla žalobkyni vrácena zpět spolu se stejnopisem usnesení správního orgánu prvního stupně o nepřijatelnosti této žádosti, které tento orgán učinil do spisu podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Následně žalobkyně podala osobně žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kterou odůvodnila nemožností registrace v tzv. systému Visapoint a zároveň podala novou žádost o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu.
3. Žalobkyně v žalobě odkázala na rozhodnutí soudů ohledně možnosti upuštění od osobního podání žádosti a dále odkazovala na nefunkčnost systému Visapoint, jakož i na skutečnost, že od 31. 10. 2017 skončil provoz systému Visapoint a od 1. 11. 2017 takové objednání nebude možné a ukončení tohoto systému nebylo odůvodněno. Proto se žalobkyně domnívala, že si Ministerstvo zahraničních věcí bylo vědomo nezákonnosti tohoto systému a jeho vrcholné neetičnosti, jak uvedl dne 3. 11. 2017 v týdeníku Respekt M. S.
4. Žalobkyně v žalobě namítala, že postupovala v souladu s právní úpravou účinnou od 15. 8. 2017, a dále namítala, že v souladu s právními názory vyjádřenými v judikatuře správních soudů bylo povinností správního orgánu prvního stupně od povinnosti osobního podání žádosti upustit, neboť novela zaručuje cizincům, kteří mají jakýkoliv důvod, proč nemohou žádost podat osobně, podat žádost jiným způsobem a zahájit řízení o ní. Žalobkyně využila jediný možný způsob jak dosáhnout zahájení řízení a doložila důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Žalobkyně nesouhlasila s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, že za situace, kdy pro žalobkyni nebyl problém se dostavit na zastupitelský úřad k podání žádosti o jiný druh pobytového oprávnění, je evidentní, že důvody pro upuštění od osobního podání žádosti nejsou dány. Důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti může být cokoli, co žadateli v osobním podání žádosti o konkrétní pobytové oprávnění brání, tedy i situace, která Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

nastala v případě žalobkyně, která se sice osobně dostavit může, ale nebyla schopna se zaregistrovat v tzv. systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu, bez čehož správní orgán prvního stupně odmítl uznat žádost o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu jako platně osobně podanou v souladu se zákonem a označil ji za nepřijatelnou, přestože žalobkyně ji osobně ve fyzickém smyslu tohoto slova podala.

5. K tvrzené nepřijatelnosti prvotní podané žádosti pak žalobkyně zopakovala svou argumentaci, spočívající v nemožnosti sjednání termínu osobního podání žádosti přes systém Visapoint, který již od počátku června 2017 vykazoval vady fungování, které byly zveřejněny i v rozsudcích rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
6. Žalobkyně dále uvedla, že dle jejího názoru jsou rozhodnutí obou správních orgánů nicotná, neboť kompetenci zastavit řízení má správní orgán prvního stupně pouze v případech žádostí, které byly podány jinak než osobně, což se v případě žalobkyně nestalo a tato byla podána osobně, což navíc oba správní orgány v rozhodnutích potvrzují.
7. Dále žalobkyně poukázala na směrnici č. 2011/98/ES o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotná povolení k pobytu a práci, přičemž dle jejího názoru je postup správních orgánů v rozporu s touto směrnicí, neboť směrnice nepřipouští, aby státy „regulovaly“ počet podaných žádostí, k čemuž dle názoru žalobkyně právě prostřednictvím systému Visapoint a jeho částečné nefunkčnosti došlo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí a shrnul dosavadní průběh správního řízení i tvrzení žalobkyně. Žalovaný uvedl, že účelem novelizace zákona o pobytu cizinců bylo stanovit pevná pravidla právě proto, aby nedocházelo k obcházení povinnosti osobní účasti, přičemž možnost upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytový titul na základě správního uvážení správního orgánu prvního stupně byla v zákoně obsažena již dříve. Žalovaný naopak uvedl, že osobní přítomností se rozumí přítomnost podmíněná sjednáním termínu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint.
9. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyní tvrzené důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti spočívající pouze v několika neúspěšných pokusech získat registraci v systému Visapoint neshledal závažnými a výjimečnými, a tedy i odůvodňujícími upuštění od této povinnosti. K namítané nefunkčnosti systému Visapoint žalovaný uvedl, že skutečnost, že žalobkyně nemohla získat termín k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckou kartu prostřednictvím této žádosti, zatímco jiný žadatel ano, svědčí o tom, že systém Visapoint byl funkční. Žalovaný dále uvedl, že pokud je počet termínů v systému Visapoint k podání žádosti o určitý pobytový titul omezený a v důsledku toho se k podání žádosti nemohou zaregistrovat všichni zájemci o tento pobytový titul, znamená to, že zájem je mnohem vyšší, než by odpovídalo kapacitním možnostem správního orgánu prvního stupně, a že dotčený systém pouze plní funkci, pro kterou byl zaveden.
10. K domněnce žalobkyně, že z tvrzení M. S. v článku pro týdeník Respekt lze dovodit, že si Ministerstvo zahraničních věcí bylo vědomo nezákonnosti tohoto systému a jeho vrcholné neetičnosti, žalovaný uvedl, že toto z uvedeného prohlášení dovodit nelze, navíc žádná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

nezákonnost ve vztahu k systému Visapoint nebyla prokázána ani ze strany Policie České republiky ani ze strany tajných služeb.

11. Žalovaný dále uvedl, že důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti posuzuje vždy správní orgán prvního stupně na základě svého správního uvážení a musí se jednat o důvody, které žadateli objektivně brání dostavit se fyzicky k osobnímu podání žádosti. V praxi se jedná zejména o důvody zdravotní nebo sociální, tímto důvodem však nemůže být skutečnost, že žadatel nebyl úspěšný v získání termínu prostřednictvím registračního systému. Dále žalovaný uvedl, že podmínka osobní přítomnosti se váže ke konkrétně sjednanému termínu určité osoby k podání žádosti, a nelze ji zaměňovat s přítomností fyzickou, bez sjednaného řádného termínu. Žalovaný je toho názoru, že zákon zmocňuje správní orgán prvního stupně, aby při zvážení místních podmínek určil, jakým způsobem má žadatel žádost podat a správní orgán prvního stupně určil, že tímto způsobem bude registrace prostřednictvím systému Visapoint.
12. Žalovaný pak uzavřel, že má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které probíhalo v souladu s platným právem, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Soud konstatuje, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 15. 6. 2021, č. j. 15 A 19/2018-55, kterým žalobou napadená rozhodnutí zrušil pro nicotnost. Soud dospěl s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, k závěru, že rozhodování o udělení dlouhodobého pobytu – zaměstnanecké karty, nesvědčí žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně, ale Ministerstvu vnitra.
15. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek zdejšího soudu svým rozsudkem ze dne 23. 11. 2021, č. j. 6 Azs 187/2021-19, zrušil, přičemž poukázal na novelu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců č. 222/2017 Sb., účinnou od 15. 8. 2017, s tím že shora uvedený rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu není vzhledem ke změně právní úpravy přenositelný, a proto není závěr o nicotnosti žalobou napadených rozhodnutí správný.
16. Soud z předloženého správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně podala dne 29. 9. 2017 při osobní návštěvě u správního orgánu prvního stupně žádost o upuštění povinnosti osobního podání podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se pokoušela prostřednictvím svého právního zástupce o registraci za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, ale webová stránka systému Visapoint jí registraci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

neumožnila s tím, že žádné termíny nejsou volné. Žalobkyně zároveň předložila vyplněný formulář žádosti o zaměstnaneckou kartu. Usnesením ze dne 26. 10. 2017 správní orgán prvního stupně žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu zamítl a řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu zastavil. Ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobkyně byla v systému Visapoint registrována za účelem osobního podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia. Tuto žádost vyhodnotil správní orgán prvního stupně jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně dále předložila žádost o zaměstnaneckou kartu. Tuto žádost vyhodnotil správní orgán prvního stupně jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť si žalobkyně nesjedнала termín o podání žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žádost nebyla podána osobně podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně ihned podala uvedenou žádost o upuštění od povinnosti osobního podání, což správní orgán prvního stupně shledal jako obcházení zákona a uvedl, že není vyloučeno, aby se žalobkyni povedlo v budoucnu se řádně registrovat v systému Visapoint, načež vydal uvedené usnesení ze dne 26. 10. 2017. Rozklad žalobkyně byl žalobou napadeným rozhodnutím zamítnut.

17. Na tomto místě soud předesílá, že po opětovném přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Dále soud konstatuje, že obdobné případy byly předmětem rozhodování správních soudů, z jejichž bohaté judikatury soud vychází (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 Azs 180/2018-40; ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 372/2018-28; ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 218/2019-25; rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2019, č. j. 30 A 63/2018-93; Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 11. 2019, č. j. 30 A 19/2018-71; Krajského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2020, č. j. 55 A 48/2018-64).
19. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.
20. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
21. Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu je nepřijatelná, jestliže cizinec si předem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem.

22. Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatky, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.
23. V rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 249/2018-49, ve věci, v níž byly doloženy neúspěšné pokusy o registraci v systému Visapoint v rozpětí dvou dnů, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „systém Visapoint uvolňoval termíny pro registraci žádosti nahodile, což v kombinaci s naprosto nedostačujícím počtem takto uvolňovaných termínů vyústilo v praktickou nemožnost žádost v tomto systému registrovat v přiměřené lhůtě. S ohledem na tento aspekt systému Visapoint nebylo možné zaručit, že žalobkyně získá termín pro registraci žádosti a mohlo snadno dojít k tomu, že žalobkyni by se nepodařilo v tomto systému získat termín k podání žádosti několik měsíců, let, či dokonce nikdy. Systém Visapoint vskutku reguloval počet podávaných žádostí, což stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti. Činil tak však nepřipustným způsobem, znemožňujícím podat osobně žádost o bytový titul lidsky důstojným způsobem a v přiměřené době, a byl proto v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona, jak již Nejvyšší správní soud konstatoval, např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35.“ Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 195/2018-48, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 31/2019-63.
24. Tyto závěry převzal Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 341/2018-35, v němž posuzoval situaci žadatele, který se neúspěšně celkem čtyřikrát v průběhu měsíce srpna 2017 pokoušel registrovat v systému Visapoint za účelem osobního podání žádosti o dlouhodobé vízum. Uzavřel, že nemožnost získat registraci k podání žádosti v systému Visapoint představovala odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců; nebylo nutno trvat na požadavku osobního podání žádosti po předchozím sjednání termínu k podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 1 a 2 ve spojení s § 169f zákona o pobytu cizinců.
25. V rozsudku ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 Azs 280/2019-39, Nejvyšší správní soud k systému Visapoint také uvedl, že „z vlastní rozhodovací činnosti dobře ví, jaké podmínky ještě na podzim 2017, tj. po tom, co rozšířený senát vydal právě cit. rozsudky, panovaly u zastupitelského úřadu v Hanoji. Nefunkčnost tamního registračního systému Visapoint přetrvávala navzdory důrazné kritice nadále, a to zejména ohledně podávání žádostí o zaměstnanecké karty.“
26. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, vyplývá, že v situaci dlouhodobě prakticky nefunkčního systému Visapoint je třeba považovat za řádně podané i takové žádosti, které se do dispozice zastupitelského úřadu dostaly nestandardním postupem, neboť podání žádosti nouzovým způsobem je v podstatě jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu v přiměřené lhůtě není poskytnuta možnost podat žádost postupem zákonem standardně předpokládaným. Za takových okolností dokonce není ani Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

rozhodné, zda žadatel současně s nouzově podanou žádostí podal také žádost o upuštění od osobního podání žádosti.

27. Ačkoli bylo novelou zákona o pobytu cizinců č. 222/2017 Sb. umožněno zastupitelskému úřadu, aby určil způsob, kterým si je cizinec povinen termín osobního podání žádosti předem sjednat, musí v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu určit takový způsob, který bude založen na racionálních a férových pravidlech, bude umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že není zneužíván či používán svévolně, nebude představovat faktickou překážku podání žádosti a umožní žadatelům podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřené době; v tomto směru však po uvedené novele k žádné změně nedošlo.
28. Jestliže v případě nesprávně fungujícího objednávacího systému správní soudy dospěly k tomu, že daná situace odůvodňuje „nouzový“ způsob podávání žádostí, tím spíše se tento závěr uplatní tehdy, je-li po předchozích marných pokusech možnost sjednání termínu pro osobní podání žádosti vyloučena bez záruky, že bude osobní podání žádosti v přiměřeném čase umožněno.
29. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35) navíc vyplývá, že institut nepřijatelnosti [§ 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] aplikovaný v tomto případě je možné aplikovat pouze na žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. V případě spojení žádosti o pobytové povolení s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání je tedy třeba postupovat podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců jakožto podle zvláštního předpisu ve vztahu k § 169h odst. 1 písm. a) tohoto zákona.
30. Na základě shora uvedeného je nutno konstatovat, že správní orgán prvního stupně a žalovaný nepostupovali procesně správným způsobem, když označily žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu za nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k charakteru (zrušeného) systému Visapoint lze tedy na žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu podanou žalobkyní po sjednaném termínu osobně u správního orgánu prvního stupně hledět jako na účinně podanou, protože jí nebylo umožněno, aby si v přiměřené době lidsky důstojným způsobem sjednala termín pro podání žádosti o její vydání (obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 31/2019-63; ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35). Tím, že správní orgán prvního stupně řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu nezahájil, zatížil svůj postup vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a žalovaný pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravit. Z uvedených důvodů soud zrušil výrokem I. rozsudku obě rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem shora.
31. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. rozsudku zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta v podobě dvou režijních paušálů po 300

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Kč podle § 13 odst. 4 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH z výše uvedených nákladů na zastupování před soudem. Soud náhradu nákladů přiznal v uvedené výši, neboť právní zástupce žalobkyně ve svém sdělení ze dne 3. 1. 2022 uvedl, že žalobkyni nevznikly žádné náklady za řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. ledna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z